

NELE
NEUHAUSOVÁ
**SNEHULIENKA
MUSÍ
ZOMRIEŤ**

Pleť biela ako sneh, vlasy čierne ako eben a pery červené ako krv.
Ale toto nie je žiadny rozprávkový príbeh.

EDÍCIA
MIMO ZÁKONA

**SNEHULIENKA
MUSÍ
ZOMRIEŤ**

Táto kniha je román.
Všetky opísané osoby a udalosti sú fiktívne, podobnosti
so žijúcimi alebo mŕtvymi osobami, alebo udalosťami
sú čisto náhodné a nezamýšľané.

NELE
NEUHAUSOVÁ

**SNEHULIENKA
MUSÍ
ZOMRIEŤ**

TATRAN

Z nemeckého originálu Nele Neuhaus: SCHNEEWITTCHEN MUSS STERBEN,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve List, an imprint of Ullstein Buchverlage GmbH,

Berlin 2010,

preložila Zuzana Kováčiková.

Vyšlo vo Vydavateľstve TATRAN, Bratislava 2020 ako 5299. publikácia

a 30. zväzok edície Mimo zákona.

Vydanie I.

Prebal a väzbu navrhol Peter Zentko.

Zodpovedná redaktorka Zuzana Reiselová

Jazykové redaktorky Zlata Sršňová, Ivana Fábryová

Technická redaktorka Eva Zdražilová

Sadzba RS servis, Bratislava

Vytlačil FINIDR, s. r. o., Český Těšín.

Preklad diela finančne podporil Literárny fond.

www.slovtatran.sk

:: knihy pre **hodnotnejší** život

All rights reserved.

Copyright © 2010 by Ullstein Buchverlage GmbH, Berlin

Translation © Zuzana Kováčiková 2021

Slovak edition © Vydavateľstvo TATRAN 2021

ISBN 978-80-222-1205-2

Venujem Simone

Prológ

Úzke hrdzavé železné schody viedli strmo dole. Nahmatal na stene vypínač. O niekoľko sekúnd dvadsaťpäťwattová žiarovka zaplavila malý priestor slabým svetlom. Ťažké železné dvere sa potichu otvorili. Pánty pravidelne mazal olejom, aby ju nezobudilo vŕzganie, keď ju prišiel navštíviť. Ovanul ho teplý vzduch zmiešaný so sladkou vôňou zvädnutých kvetov. Opatrne za sebou zavrel dvere, zažal svetlo a na chvíľu ostal stáť. Veľká, asi desať metrov dlhá a päť metrov široká miestnosť bola zariadená stroho, ale zdalo sa, že ona sa tam cíti dobre. Podišiel k hi-fi veži a stisol tlačidlo PLAY. Miestnosť sa naplnila drsným hlasom Bryana Adamsa. Tá hudba mu nič nehovorila, ona však kanadského speváka zbožňovala a on bral ohľad na jej záľuby. Keď už ju musí skrývať, nemalo by jej nič chýbať. Ako zvyčajne bola ticho. Nerozprávala sa s ním, neodpovedala mu na otázky, ale neprekážalo mu to. Odsunul španielsku stenu, ktorá diskkrétne rozdeľovala miestnosť. Ležala na úzkej posteli, tichá a krásna, s rukami položenými na bruchu, dlhé vlasy sa rozprestierali okolo hlavy ako čierny vejár. Vedľa postele stáli jej topánky, na nočnom stolíku sklenená váza s kyticou zvädnutých bielych ľalií.

„Ahoj, Snehulienka,“ povedal potichu. Na čelo mu vystúpil pot. To teplo sa takmer nedalo vydržať, ale tak to mala rada. Aj predtým bývala zimomravá. Pohľadom zablúdil k fotografiám, ktoré zavesil nad posteľ. Chcel sa jej spýtať, či k nim môže zavesiť jednu novú, musí však vystihnúť vhodnú chvíľu, aby sa neurazila. Opatrne si sadol na kraj postele. Matrac klesol pod váhou jeho tela a zazdalo sa mu, že sa pohla. Ale nie. Nepohla sa. Natiahol ruku a dotkol sa jej

líca. Za tie roky dostala jej pokožka žltkastý odtieň, na dotyk bola pevná a kožovitá. Ako vždy mala zatvorené oči a z pleti sa vytratila jemnosť a ružová farba, pery mala rovnako krásne ako vtedy, keď sa s ním ešte rozprávala a usmievala sa na neho. Hodnú chvíľu tam sedel a pozoroval ju. Túžba ochraňovať ju nikdy nebola silnejšia.

„Už musím ísť,“ pošepkal s ľútosťou. „Mám veľa práce.“

Vstal, vybral z vázy zvädnuté kvety a uistil sa, že fľaška kokakoly na nočnom stolíku je plná.

„Povieš mi, keď budeš niečo potrebovať, dobre?“

Niekedy mu chýbal jej smiech, a vtedy posmutnel. Samozrejme, vedel, že je mŕtva, ale bolo jednoduchšie predstierať, že to nevie. Nikdy sa úplne nevzdal nádeje, že zasa uvidí jej úsmev.

Štvrtok 6. novembra 2008

Nepovedal „dovidenia“. Kto opúšťa väzenie, nepovie „dovidenia“. Za posledných desať rokov si tento deň predstavoval často, veľmi často, no až teraz si uvedomil, že v predstavách sa vždy dostal iba po okamih, keď prechádzal bránou na slobodu, ktorá sa mu zrazu zdala znepokojivá. Nemal žiadny plán, čo urobí so svojim životom. Už nie. Aj bez toho, aby mu to sociálni pracovníci ustavične pripomínali, vedel, že svet na neho nečaká a že vo svojej nie práve ružovej budúcnosti bude musieť čeliť mnohým predsudkom a prehrám. Na kariéru lekára, o ktorej sníval po výborne zvládnutej maturite, mohol zabudnúť. Možno mu pomôže, že vo väzení jednak študoval, jednak sa vyučil za zámočníka. V každom prípade nastal čas, aby sa postavil životu tvárou v tvár.

Keď sa za ním s rachotom zavrela železná brána väznice v Rockenbergu, zbadal ju, stála na druhej strane cesty. Za posledných desať rokov mu ako jediná zo starej partie pravidelne písala, no aj tak bol prekvapený, že ju vidí. Vlastne očakával otca. Opierala sa o blatník strieborného terénneho auta, pri uchu držala mobil a náhlivo poťahovala z cigarety. Zostal stáť. Keď si ho všimla, vystrela sa, strčila telefón do vrečka kabáta a odhodila ohorok. Chvíľu váhal, potom prešiel cez cestu vydláždenú mačacími hlavami, v ľavej ruke niesol malý kufor so svojim majetkom.

„Ahoj, Tobi,“ povedala a nervózne sa usmiala. Desať rokov je dlhý čas; presne tak dlho sa nevideli. Nechcel, aby ho navštevovala.

„Ahoj, Nadja,“ odzdravil. Bolo zvláštne oslovovať ju novým menom. V skutočnosti vyzerala ešte lepšie ako v televízii. Mladšie. Stá-

li oproti sebe, hľadeli si do očí, váhali. Studený vietor rozvíril suché jesenné lístie na ceste. Slnko sa skrylo za husté sivé mraky. Bolo chladno.

„Úžasné, že si vonku.“ Objala ho a pobožkala na líce. „Teším sa z toho. Naozaj.“

„Aj ja.“ Vo chvíli, keď to vyslovil, položil si otázku, či je to pravda. Radosť je predsa niečo iné ako pocit odcudzenia a neistoty, ktorý ho ovládal. Neopätoval jej objatie, a tak spustila ruky. Kedysi bývali v susedstve, bola jeho najlepšou priateľkou a samozrejmom súčasťou jeho života. Nahrádzala mu sestru, ktorú nemal. Teraz bolo všetko iné, nielen jej meno. Zo samopašnej Nathalie, ktorá sa hanbila za svoje pehy, zubný strojček a prsia, sa stala Nadja von Bredow, slávna a vyhľadávaná herečka. Splnila si svoj odvážny sen, dedinu, z ktorej obaja pochádzali, nechala ďaleko za sebou a dostala sa až na vrchol spoločenského rebríčka. On už nepoloží nohu ani na spodnú priečku. Odteraz je bývalý väzeň, ktorý si síce odsedel trest, ale spoločnosť na neho nečaká s otvoreným náručím.

„Tvoj otec nedostal voľno.“ Nečakane o krok ustúpila, uhla pritom pohľadom, akoby sa jeho rozpaky preniesli aj na ňu. „Preto som prišla ja.“

„To je od teba milé.“ Tobias hodil kufor na zadné sedadlo auta a sadol si na miesto spolujazdca. Na svetlej koži nebol jediný škraibanec, auto voňalo novotou.

„Páni,“ povedal obdivne a prezeral si prístrojovú dosku, ktorá sa podobala tej v lietadle. „Parádne auto.“

Nadja sa krátko usmiala, pripútala sa a stisla tlačidlo. Motor potichu naskočil aj bez kľúča zapalovania. Zručne vycúvala z parkovacieho boxu. Tobias sa ešte raz pozrel na mohutné gaštany pri múre väznice. Pohľad na ne z okna cely, ako sa menili so striedajúcimi sa ročnými obdobiami, bol posledných desať rokov jeho jediným spojením s vonkajším svetom, ktorý sa stratil v hmle za väzenským múrom. A teraz sa musí vrátiť do tej hmyľ ako vrah dievčat. Či chce, alebo nie.

„Kam ťa mám zaviezť? Ku mne?“ spýtala sa Nadja na diaľnici.

V posledných listoch mu viackrát ponúkla, aby sa na začiatok našahoval k nej – jej byt vo Frankfurte je dosť veľký. Predstava, že by sa nemusel vrátiť do Altenhainu a čeliť minulosti, bola lákavá, no odmietol.

„Možno neskôr,“ odvetil. „Najprv chcem ísť domov.“

* * *

Hlavná komisárka Pia Kirchhoffová stála v lejaku v areáli bývalého vojenského letiska v Eschborne. Blond vlasy mala zapletené do krátkych vrkočov, na hlave mala šiltovku a s bežnou tvárou, s rukami hlboko zastrčenými vo vreckách páperovej bundy pozorovala kolegov z forenzného oddelenia, ako napínajú stanovú plachtu nad jamou, vedľa ktorej stála. Pri demolácii polorozpadnutého hangára objavil bagrista v prázdnej podzemnej palivovej nádrži ľudskú lebku a kosti. Zavolať políciu, čím poriadne rozhneval svojho šéfa. Práce boli už dve hodiny pozastavené a Pia musela počúvať nadávanie namrzeného predáka, ktorému sa multikultúrny tím po príchode polície okamžite rozprchol. Zapálil si tretiu cigaretu za štvrtú hodinu a zdvihol plecica, ako keby tým chcel zabrániť, aby mu pršalo za golier bundy.

„Čakáme na súdneho lekára. Bude tu každú chvíľu.“ Piu nezaujímal práca načierno ani časový rozvrh búracích prác. „Zatiaľ strhnite iný hangár.“

„To sa vám ľahko povie,“ frľal predák a ukázal smerom k odstaveným bagrom a nákladným autám. „Pre pár kostí sa dostaneme do poriadneho sklzu. Vyjde to draho.“

Pia pokrčila plecami a otočila sa. Po popraskanom betóne poskakovalo auto. Z prasklín sa predierala burina, takže kedysi hladká rolovacia dráha sa zmenila na poľnú cestu. Po odstavení letiska príroda rázne ukázala, že ju nezastaví žiadna prekážka vytvorená ľudskou rukou. Pia nechala predáka, nech si lamentuje, a vykročila k striebornému Mercedesu, ktorý zastavil vedľa policajných áut.

„To ti trvalo,“ pozdravila nie práve priateľsky svojho bývalého manžela. „Ak prechladnem, bude to tvoja vina.“

Doktor Henning Kirchhoff, zástupca riaditeľa frankfurtského Ústavu súdneho lekárstva, sa nedal vyprovokovať. Pokojne si obliekol ochrannú kombinézu, vyleštené čierne kožené topánky vymenil za gumové čižmy a natiahol si kapucňu.

„Mal som prednášku,“ odvetil. „A pri výstavisku bola zápcha. Mrzí ma to. Čo tu máme?“

„Kostru v jednej zo starých podzemných nádrží. Objavila ju búracia firma asi pred dvomi hodinami.“

„Hýbal ňou niekto?“

„Myslím, že nie. Iba odstránili betón a zeminu a navarili poklop, aby sa nádrž dala odviezť celá.“

„Dobre.“ Kirchhoff prikývol, pozdravil sa s foreznými technikmi a chystal sa zostúpiť do jamy pod stanovou plachtou, kde sa nachádzala spodná časť nádrže. Ako jeden z mála forezných antropológov v Nemecku bol na túto úlohu ten najpovolanejší, ľudské kosti boli jeho špecializácia. Vietor hnal dážď takmer vodorovne. Piu oziabalo až na kosť. Zo šiltu čiapky jej na nos kvapkala voda, nohy sa jej premenili na ľadové stĺpy a závidela zamestnancom búracej firmy odsúdeným na nečinnosť, ktorí postávali v hangári a popíjali horúcu kávu z termosiek. Henning pracoval dôkladne ako vždy; keď mal pred sebou kosti, prestal pre neho existovať čas aj okolie. Kľáčal na dne nádrže, skláňal sa nad kostrou a prezeral si jednu kosť po druhej. Pia sa zohla pod plachtu a chytila sa rebríka, aby sa nepošmykla.

„Kompletná kostra,“ oznámil Henning. „Ženská.“

„Stará alebo mladá? Ako dlho tam leží?“

„Na to zatiaľ neviem presne odpovedať. Na prvý pohľad nevidno žiadne zvyšky tkaniva, takže zrejme už pár rokov.“ Henning Kirchhoff sa narovnal a vyliezol po rebríku. Forezní technici sa dali opatrne odstraňovať zeminu a vyhrabávať kosti. Chvilku potrvá, kým budú môcť kostru previezť do Ústavu súdneho lekárstva, kde ju Henning a jeho kolegovia dôkladne preskúmajú. Pri zemných prácach sa nezriedka objavia ľudské kosti; je dôležité presne určiť čas, ktorý uplynul od okamihu smrti do ich nález, pretože násilné trest-

né činy, s výnimkou vraždy, sú po tridsiatich rokoch premlčané. Až keď je známy vek obete a čas smrti, má zmysel porovnanie s nezvestnými osobami. Prevádzku na vojenskom letisku zastavili niekedy v päťdesiatych rokoch minulého storočia, vtedy pravdepodobne naposledy naplnili nádrž. Mohlo ísť o kosť vojačky z amerického vojenského tábora, ktorý stál vedľa letiska do októbra 1991, alebo obyvateľky bývalého azylového domu na druhej strane zhrdzaveného drôteného plotu.

„Nezajdeme na kávu?“ Henning si zložil okuliare a utrel ich, potom si vyzliekol premočenú kombinézu. Pia sa na neho prekvapene pozrela. Vysedať v kaviarni v pracovnom čase nebol jeho štýl.

„Stalo sa niečo?“ spýtala sa podozrievavo.

Ohrnul pery a hlboko vzdychol. „Som v kaši a potrebujem tvoju radu,“ priznal.

* * *

Dedina bola učupená v údolí, dominovali jej dve viacposchodové architektonické ohavy zo sedemdesiatych rokov, keď každá obec, ktorá chcela kráčať s dobou, povolila výstavbu výškových domov. Vpravo na svahu, na „milionárskom kopci“, ako starousadlíci s pohrdaním nazývali dve ulice, žilo vo vilách na rozľahlých pozemkoch zopár prisťahovalcov. Čím viac sa blížili k domu jeho rodičov, tým silnejšie mu búšilo srdce. Naposledy tu bol pred jedenástimi rokmi. Napravo bol hrazdený dom starkej Dombrowskej, ktorý akoby stál iba vďaka tomu, že ho zvierali dva susedné domy. Kúsok ďalej naľavo bol dom Richtercov s obchodom s potravinami. A naproti Zlatý kohútik, hostinec patriaci jeho otcovi. Tobias naprázdno prehltol, keď pred ním zastavili. Neveriacky blúdil očami po ošumelej fasáde, popraskanej omietke, stiahnutých roletách, ovisajúcom strešnom žľabe. Cez asfalt sa predierala burina, brána krivo visela v pántoch. Už-úž chcel požiadať Nadju, aby pokračovali v ceste, rýchlo preč odtiaľto! Ale odolal aj tomuto pokušeniu, úsečne sa poďakoval, vystúpil a vzal si kufor.

„Zavolaj mi, keby si niečo potreboval,“ povedala Nadja na rozlúčku, potom šliapla na plyn a už jej nebolo. Čo čakal? Radostné zví-

tanie? Stál sám na malom vyasfaltovanom parkovisku pred domom, ktorý býval centrom tohto smutného zapadákov. Kedysi žiarivo biela omietka bola zvetraná a opadávala, nápis „Zlatý kohútik“ sa takmer nedal prečítať. Na vchodových dverách za prasknutou tabuľou z mliečneho skla visela ceduľa. Vyblednutým písmom na nej stálo „Dočasne zatvorené“. Otec mu povedal, že sa hostinca vzdal, a odôvodnil to problémami s medzistavcovými platničkami, no Tobias tušil, že ho k tomu ťažkému rozhodnutiu prinútilo niečo iné. Hartmut Sartorius bol hostinský telom i dušou, tak ako jeho otec a starý otec. Sám zakáľal aj varil, vyrábал vlastné jablčné víno a ani jeden jediný deň nezanedbal hostinec pre chorobu. Zrejme prestali chodiť hostia. Veď kto by sa chcel stravovať, tobôž veseliť u rodičov dvojnásobného vraha. Tobias sa zhlboka nadýchol a vykročil k bráne do dvora. Pohnúť verajou si vyžadovalo nemalú námahu. Dvor bol v žalostnom stave. Na mieste, kde v lete v tieni mohutného gaštanu, pod pergolou malebne obrastenou divým viničom stáli stoly a stoličky, kde čašníčky pobiehali od stola k stolu, sa vŕšili hory nadrozmerného odpadu, polámaného nábytku a smetí. Časť pergoly sa zrútila, vinič vyschol. Popadané gaštanové listy nikto nezhrabal, smetiak už týždeň nikto nepostavil na kraj cesty, z vriec s odpadkami nahádzanými okolo neho sa šírila odporný zápach. Ako tu rodičia môžu žiť? Tobias cítil, že ho opúšťajú posledné zvyšky odvahy, s ktorou sem išiel. Prerazil si cestu k schodom vedúcim k domovým dverám, natiahol ruku a zazvonil. Keď sa dvere pomaly otvárali, srdce mu bilo až v hrdle. Pohľad na otca mu vohnal slzy do očí, a zároveň v ňom vzplanul hnev, hnev na seba samého a na ľudí, ktorí nechali rodičov v štichu, keď ho zavreli.

„Tobias!“ Na vpadnutej tvári Hartmuta Sartoriusa sa objavil úsmev. Z kedysi vitálneho a sebavedomého muža zostal iba tieň, husté tmavé vlasy, aké si pamätal Tobias, mal sivé a porednuté, ohnutý chrbát prezrádzal, aké ťažké bremeno nesie.

„Chcel... chcel som trochu upratať, ale nedostal som voľno a...“ Odmlčal sa, úsmev mu zmizol z tváre. Iba tam stál, zlomený muž, ktorý sa zahanbene vyhýbal synovmu pohľadu, lebo si uvedomoval,

čo syn vidí. Bolo to na Tobiasa priveľa. Pustil kufor na zem, rozťahal ruky a nemotorne objal vysileného muža, v ktorom takmer nespoznával svojho otca. Neskôr rozpačito sedeli oproti sebe pri kuchynskom stole. Chceli si toho toľko povedať, a predsa bolo každé slovo zbytočné. Na farebnom voskovanom obruse boli omrvinky, okenné tabule boli špinavé, vyschnutá rastlina v kvetináči na parapete už dávno prehrala svoj boj o prežitie. V kuchyni bolo vlhko, páchlo tam skysnutým mliekom a studeným cigaretovým dymom. Od 16. septembra 1997, keď ho zatkli a odišiel z domu, nepremiestnili jediný kus nábytku a nezvesili zo steny jediný obraz. No vtedy bolo všetko jasné a čisté, matka sa vždy vzorne starala o domácnosť. Ako mohla dopustiť a znášať, že je taká zanedbaná?

„Kde je mama?“ prerušil ticho Tobias. Všimol si, že tou otázkou zasa uviedol otca do rozpakov.

„Chceli... chceli sme ti to povedať, ale... usúdili sme, že bude lepšie, ak sa to nedozvieš,“ odvetil po chvíli Hartmut Sartorius. „Tvoja matka sa pred časom... odsťahovala. Vie, že dnes prídeš domov, a teší sa, že ťa uvidí.“

Tobias nechápavo hľadel na otca.

„Čo znamená, že sa odsťahovala?“

„Nemali sme to ľahké, keď si... odišiel. Ľudia neprestávali rečniť. Jedného dňa to už nevydržala.“ V jeho slabom, tichom hlase nebol ani náznak výčitky. „Pred štyrmi rokmi sme sa rozviedli. Býva v Bad Sodene.“

Tobias ťažko prehltol.

„Prečo ste mi to nepovedali?“ zašepkal.

„Ach, nič by sa nezmenilo. Nechceli sme, aby si sa trápil.“

„Takže tu bývaš sám?“

Hartmut Sartorius prikývol. Presúval omrvinky na obruse sem a tam, rovnal ich do symetrických tvarov a zasa ich rozhrňal.

„A prasce? Kravy? Ako to všetko zvládaš?“

„Zvierat som sa zbavil už pred rokmi,“ vysvetľoval otec. „Hospodárím len v malom. Našiel som si celkom dobrú prácu v jednej reštaurácii v Eschborne.“

Tobias zaťal päste. Ako si mohol myslieť, že život potrestal iba jeho? Ani mu nenapadlo, že trpia aj jeho rodičia. Keď ho prišli navštíviť, tvárili sa, že je všetko v poriadku. Koľko síl ich to muselo stáť! Hrdlo mu zovrel bezmocný hnev a dusil ho. Vstal, podišiel k oknu a neprítomne hľadel von. Jeho plán, že po pár dňoch strávených u rodičov odíde niekam ďaleko, kde začne nový život, sa rozpadol na prach. Ostane tu. V tomto dome, na tomto dvore, v tejto prekliatej diere, kde trpeli jeho rodičia, hoci sa ničím neprevinili.

* * *

V drevom obloženej jedálenskej časti hostinca Čierny tátoš nebolo jediné voľné miesto a tomu zodpovedala aj hladina hluku. Pri stoloch a pri výčapnom pulte sa zišla polovica Altenhainu, čo bolo na štvrtkový podvečer nezvyčajné. Amelie Fröhlichová práve položila na stôl číslo deväť tri rezne s hranolčekmi a popriala hosťom dobrú chuť. Pokrývač Udo Pietsch a jeho priatelia zvyčajne trúsili hlúpe poznámky o jej extravagantnom zovňajšku, ale dnes by Amelie mohla obsluhovať aj nahá, ani by si to nevšimli. Atmosféra bola napätá ako počas priameho prenosu zápasu ligy majstrov. Keď sa Gerda Pietschová nahla k susednému stolu, kde sedeli Richterovci, majitelia obchodu s potravinami na hlavnej ulici, Amelie zvedavo našahovala uši.

„... videla, keď prišiel,“ povedala Margot Richterová. „Taká bezočivosť, objaviť sa tu, ako keby sa nič nestalo!“

Amelie sa vrátila do kuchyne. Roswitha čakala pri výdajnom okienku na hovädzí steak médium s cibuľkou a bylinkovým maslom pre Fritza Ungera pri stole číslo štyri.

„Čo sa to tu dnes deje?“ spýtala sa Amelie staršej kolegyne, ktorá si nenápadne vyzula topánku a pravou nohou si šúchala kľčové žily na ľavom lýtku. Roswitha sa pozrela na šéfku, zanepoždennú chystaním objednaných nápojov.

„Sartoriusovho syna pustili z basy,“ prezradila Roswitha tlmeným hlasom. „Sedel desať rokov za vraždu dvoch dievčat.“

„Ach!“ Amelie ohromene vyvalila oči. Hartmuta Sartoriusa, kto-

rý žil sám na veľkom spustnutom gazdovstve poniže ich domu, poznala z videnia, no nevedela, že má syna.

„Veru.“ Roswitha ukázala hlavou k výčapnému pultu, kde sedel stolár Manfred Wagner. Civel do prázdna a pred sebou mal desiate alebo jedenáste pivo. Inokedy potreboval na dosiahnutie tohto počtu o dve hodiny viac. „Tobias zabil Manfredovu dcéru Lauru. A mladú Schneebergerovú. Dodnes nepriznal, čo s nimi urobil.“

„Hovädzí steak s bylinkovým maslom a cibulkou!“ Kurt, pomocný kuchár, podal tanier cez okienko Roswithe. Tá si obula topánku a svoju plnoštíhlu postavu šikovne pretískala k stolu číslo štyri.

Tobias Sartorius – Amelie počula to meno prvý raz. Do Altenhainu prišla z Berlína iba pred pol rokom, a nie dobrovoľne. Obyvatelia dediny ju zaujímali asi ako vrecko ryže v Číne, keby jej otcov šéf nevybavil prácu v Čiernom tátošovi, doteraz by tu nikoho nepoznala.

„Tri pivá, jedna kola light,“ zakričala spoza pultu Jenny Jagielska, jej mladá šéfka. Amelie vzala tácku, pokládla na ňu poháre a vrhla krátky pohľad na Manfreda Wagnera. Syn Hartmuta Sartoriusa *zavraždil* jeho dcéru! To je sila! V najnudnejšej dedine na svete sa nečakane otvorila priepasť. Postavila pivá na stôl, pri ktorom sedel Jennin brat Jörg Richter s dvomi mužmi. Vlastne by mal stáť za pultom on, a nie Jenny, ale málokedy robil to, čo mal. A už vôbec nie, keď tam nebol Jennin manžel. Kola light bola pre pani Ungerovú pri stole číslo štyri. Krátka zastávka v kuchyni. Všetci hostia mali jedlo na stole a Roswitha sa počas ďalšej roznášky dozvedela nové podrobnosti, o ktoré sa s rozpalenými lícami a natriasajúcim sa poprsím podelila so zvedavými poslucháčmi. Okrem Amelie horeli zvedavosťou pomocní kuchári Kurt a Achim aj šéfkuchár Wolfgang. Obchod s potravinami Margot Richterovej – Amelie sa čudovala, že v Altenhaine sa hovorilo „ideme k Margot“, hoci obchod patrila jej mužovi – bol oproti bývalému hostincu Zlatý kohútik, a tak sa Margot a kadernička Inge Dombrowská, ktorá zaskočila do obchodu na kus reči, stali očitými svedkyňami návratu *toho* muža. Vystúpil z luxusného strieborného auta a zamieril k domu svojich rodičov.